

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/216/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7711216568
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 01. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Bodnárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7711216568.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: Y. A., C.. XX.X.XXXX, bytom O., S. XXX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov, Važecká 16, IČO: 42 176 778, zast. advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, Advokátska kancelária, Stropkov, Nám. SNP 7, o 3.413,01 eur s prísl., o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Michalovce, č. k. 5C/30/2012-43 z 21.5.2012 takto

rozhodol:

M e n í uznesenie v napadnutej časti vo výroku o trovách konania vo vzťahu žalobca a vedľajší účastník tak, že zaväzuje žalobcu nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy prvostupňového konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v sume 156,87 €, ktorú je povinný zaplatiť advokátovi vedľajšieho účastníka JUDr. Ambrózovi Motykovi do 3 dní po právoplatnosti uznesenia.

Žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Návrh na prerušenie konania a predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa uznesením konanie vo veci samej zastavil. Rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, o súdnom poplatku rozhodol tak, že žalobcovi bude vrátená alikvotná časť vo výške 197,87 eur cestou Daňového úradu Bratislava.

O zastavení konania rozhodol s poukazom na ust. § 96 ods. 1, 3 O.s.p., keďže žalobca pred začatím pojednávania oznámil, že svoj návrh na začatie konania berie v celom rozsahu späť a žiadal konanie zastaviť.

O trovách konania rozhodol poukazom na ust. § 150 O.s.p. (správne § 151 ods. 1 O.s.p.) majúc za to, že zvolenie si právneho zástupcu vedľajším účastníkom v tomto spore je neúčelným výdavkom nakoľko Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS má v samotnom predmete svojej činnosti túto ochranu. Preto nevidel nutnosť a účelnosť vynaloženia trov právneho zastúpenia vedľajším účastníkom. Úkony, ktoré v jeho mene vykonal právny zástupca, mohol bez nutnosti právneho zastúpenia urobiť samotný vedľajší účastník, keďže má zo zákona spôsobilosť zastupovať spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a zo zákona vyplýva aj jeho právna spôsobilosť na takéto zastupovanie bez nutnosti dať sa zastúpiť advokátom. Bol toho názoru, že vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu ochranu pri súdnych konaniach v spotrebiteľských sporoch.

Uznesenie vo výroku o trovách konania vo vzťahu žalobcu a vedľajšieho účastníka napadol včas podaným odvolaním vedľajší účastník. Navrhol zmeniť uznesenie v napadnutej časti tak, aby žalobca bol zaviazaný zaplatiť mu trovy prvostupňového konania vo výške 332,76 eur a trovy odvolacieho konania

vo výške 87,84 eur na účet právneho zástupcu JUDr. Ambróza Motyku. Bol toho názoru, že aplikácia § 150 ods. 1 O.s.p. na danú právnu vec je nenáležitá. Poukázal na to, že správanie sa žalobcu v spore, ale najmä okolnosti, ktorých žalobca plošne na celom Slovensku uplatňuje pohľadávky z neprijateľných zmluvných podmienok pri použití nekalých obchodných praktík a premlčané pohľadávky nedávajú predpoklad pre aplikáciu § 150 ods. 1 O.s.p. Uviedol, že môže preukázať, že v množstve súdnych sporoch spôsobil už jeho vstup do konania pre žalobcu odradzujúco v tom zmysle, že uvedomujúc si neopodstatnenosť uplatňovaného nároku, vzal svoj návrh na začatie konania späť a konanie žiadal zastaviť. Svedčí o tom skutočnosť, že žalobca po doručení oznámenia o vstupe vedľajšieho účastníka do konania, prípadne potom, čo vstup vedľajšieho účastníka do konania zistí iným spôsobom, plošne berie žaloby späť. Bol toho názoru, že súdy pri rozhodovaní by mali vychádzať z článku 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach a podporiť tento prostriedok účinnej ochrany spotrebiteľov v súdnych sporoch tým, že Združeniu prizná náhradu trov konania. V opačnom prípade by činnosť nemajetného Združenia mohla byť paralyzovaná. Poukazoval na to, že predpokladá, že súd v predmetnej veci vydal platobný rozkaz, v ktorom zaviazal žalovaného na úhradu celej žalovanej sumy aj s príslušenstvom a spotrebiteľa zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania, teda súd pri priznaní trov dodávateľovi, ktorý si navyše vedome uplatňoval premlčaný nárok, nemal žiaden problém priznať mu trovy konania a nezaoberal sa tým, že v osobe žalobcu ide o súčasť silnej nadnárodnej siete 49 spoločností takmer v 30 krajinách, pričom len samotný žalobca zamestnáva 210 zamestnancov. Poukazoval na zmysel práva na súdnu ochranu, ktorého cieľom je umožniť každému reálny prístup k súdu a O.s.p. vo svojich ustanoveniach nevyklučuje, aby aj účastník odborne spôsobilý hájil svoje záujmy v konaní pred súdom, sa nemohol dať zastúpiť zástupcom a aby len z tohto dôvodu mu nemala byť priznaná náhrada trov vzniknutých v súvislosti s právnym zastupovaním. K otázke podpory od štátu poukazoval na to, že realita praxe je úplne iná a podpora štátu je skôr v rovine iluzórnej, než v skutočnej. Trval na tom, že najväčšie možnosti na efektívnu pomoc spotrebiteľom je práve inštitút vedľajšieho účastníka. V súvislosti s hospodárnosťou konania a nadbytočným navyšovaním trov konania poukazoval na to, že v konaní bol spotrebiteľ úspešný, že skutočným dôvodom späťvzatia žaloby bol tlak argumentov a poznanie žalobcu, že v konaní už nebude proti nemu len rezignovaný a neinformovaný spotrebiteľ. V ďalšej časti odvolania uviedol skutočnosti, pre ktoré túto agendu považuje za náročnú. Bol toho názoru, že súd pri nepriznaní trov vedľajšiemu účastníkovi postupoval v rozpore s legislatívou Európskej únie a judikatúrou Súdneho dvora EÚ. Citoval články Zmluvy o fungovaní Európskej únie, Charty základných práv Európskej únie, poukazoval na dôvodnú správu zák. č. 332/2011 Z. z., ktorou boli novelizované ustanovenia O.s.p., poukazoval na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie, ktorý sa zaoberal okrem iného aj zásadou účinnej súdnej ochrany. Zotrval na tom, že pokiaľ by nemajetnému Združeniu bolo odmietnuté právo na náhradu trov konania, znamenalo by to nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov ich Združením. Účelnosť trov podľa jeho názoru možno odvodiť aj z článku 47 ods. 2 Ústavy. Poukazoval na niektoré rozhodnutia Ústavného súdu, citoval rozhodnutia Krajských súdov v Prešove, v Košiciach, Banskej Bystrici, v ktorých bolo rozhodnuté o nároku vedľajšieho účastníka na trovy konania. Ďalej poukazoval na základný princíp „rovnosti zbrani“, na pozitívny zásah štátu vykonávaný spotrebiteľskou právnou úpravou. Mal však za to, že nezastupiteľnú úlohu pri napĺňaní cieľov EÚ v rámci ochrany spotrebiteľa musí zohrávať aj súdna moc náležitou aplikačnou praxou, a to aj v otázke rozhodovania o trovách konania subjektov, ktoré vystupujú na ochranu spotrebiteľov.

Pre prípad, pokiaľ by odvolací súd sa nestotožnil s jeho právnou argumentáciou, navrhol prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a požiadať Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach:

1. Či pod právom na súdnu ochranu podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a pod právom na zabezpečenie hospodárskych záujmov spotrebiteľov a pod podporou Združení na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa rozumie aj právo na náhradu trov súdneho konania.

2.

a) Či sa má čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie vykladať tak, že Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov patrí náhrada trov konania ako vedľajšiemu účastníkovi na strane spotrebiteľa za úspešné vedenie súdneho sporu, ak zmyslom a cieľom ochrany spotrebiteľa bolo zbaviť spotrebiteľa záväzku z neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo záväzku po použití nekalej obchodnej praktiky podľa

Smernice EP a Rady 2005/29/ES z 11.5.2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu.

b) Ak je odpoveď na otázku podľa predchádzajúceho odseku taká, že Združeniu patrí náhrada trov v súdnom konaní, či možno toto právo nepriznať len z dôvodu, že sa z dôvodu hospodárnosti konania argumentovali a následne aj rozhodlo na základe inštitútu premlčania alebo sa rozhodlo o späťvzati žaloby žalobcom po námietke premlčania vznesenej v konaní vedľajším účastníkom.

3. Či je porušené základné právo spotrebiteľa a Združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ak súd neprizná právo na náhradu trov konania spotrebiteľovi alebo Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov napriek ich úspechu v súdnom konaní a nevyporiada sa s odlišnými súdnymi rozhodnutiami v obdobných veciach, ktoré boli súdu predložené, a ktoré sú zjavne odlišne právne odôvodnené.

Uvedené otázky považoval za otázky zásadného právneho významu, pretože s poukazom na dôvody uvádzané v tomto konaní, ide o otázku holej existencie Združení a o otázku prežitia Združení. Bol toho názoru, že zákonným sudcom vo veci začatej pred vnútroštátnym súdom, je nie len sudca určený rozvrhom práce podľa osobitných predpisov, ale aj komunitárny sudca, lebo jeho povinnosť rozhodnúť o otázkach interpretácie komunitárneho práva je súčasne aj jeho oprávnením, ktoré nemožno zásadne obísť a ak, tak len komunitárnym právom určenými spôsobmi, ktoré vyplývajú z judikatúry Súdneho dvora EÚ.

V ďalšej časti odvolania vyčíslil trovy konania, pripojil k odvolaniu fotokópie rozhodnutí iných krajských súdov v obdobných veciach.

Žalobca sa k odvolaniu nevyjadril.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

Podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p., ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy.

Podľa § 150 ods. 1 O.s.p. ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Podľa § 9 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ak nie je ustanovené inak považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považujú aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku.

Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je 1/13 výpočtového základu, ak klientom je spotrebiteľ a ide o zastupovanie v spore zo spotrebiteľskej zmluvy.

Ustanovenie § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. ukladá povinnosť nahradiť trovy konania tomu, kto zavinil, že sa konanie muselo zastaviť. Zavinenie možno posudzovať len z procesného hľadiska, nie podľa hmotného práva, pretože potom by išlo o posudzovanie dôvodnosti nároku vo veci samej, takže by po zastavení konania súd ďalej skúmal dôvodnosť nároku vo veci samej. Preto pokiaľ navrhovateľ vzal návrh späť, z procesného hľadiska zásadne platí, že zavinil zastavenie konania a preto je povinný

nahradiť trovy konania odporcovi (pokiaľ neprichádza do úvahy postup podľa § 146 ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Podľa § 93 ods. 4 O.s.p. vedľajší účastník má rovnaké procesné práva ako účastník konania, na strane ktorého vystupuje. Preto to, čo sa vzťahuje na účastníka konania, platí, najmä z hľadiska náhrady trov konania aj pre vedľajšieho účastníka.

Základnou otázkou na rozhodnutie o náhrade trov podľa zásady úspechu vyjadrenej predovšetkým v § 142 ods. 1 O.s.p. vo vzťahu ku trovám právneho zastúpenia advokátom v tejto veci, je to, či takéto trovy so zreteľom na skutkovú a právnu zložitost' predmetu súdnej ochrany sú alebo nie sú účelne vynaložené, ak sa súčasne vezme do úvahy aj to, že právne zastúpené advokátom je združenie podľa zákona č. 250/2007 Z. z.

Predpoklad na priznanie náhrady trov konania v posudzovanej veci spočívajúci v podmienke, že trovy musia byť účelne vynaložené, treba interpretovať v súlade s dvomi významnými právnymi normami:

1. podľa článku 47 ods. 2 Ústavy, každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi...,

2. podľa § 3 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. každý spotrebiteľ má právo združovať sa spolu s inými spotrebiteľmi v združeniach a prostredníctvom týchto združení v súlade so zákonom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov, ako aj uplatňovať práva zo zodpovednosti voči osobám, ktoré spôsobili škodu na právach spotrebiteľov.

V prvom rade odvolací súd poukazuje na to, že podľa ústavy každý má právo na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy) a každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, za podmienok ustanovených zákonom. Žiadnym zákonom nie je vylúčené, aby si toto základné právo na právnu pomoc uplatnilo aj združenie spotrebiteľov a preto toto právo môže uplatniť aj také združenie. Do obsahu tohto základného práva na právnu pomoc nesporne patrí aj zastúpenie účastníka konania (každého) advokátom. Obsah tohto základného práva však nepredpokladá, že spotrebiteľia, združení v nejakom združení, sú schopní uplatniť svoje základné právo na súdnu ochranu bez právnej pomoci spočívajúcej v zastúpení advokátom len z dôvodu, že sú právnickou osobou, založenou a vzniknutou za špecifickým účelom ochrany spotrebiteľov. Takéto združenie môže byť podľa názoru odvolacieho súdu, vytvorené aj z osôb, ktoré nemajú žiadny predpoklad, aby sa dokázali právne účinným spôsobom brániť v konaní pred príslušným súdom (podľa názoru odvolacieho súdu ide o znalosť procesných predpisov, ktorú nemožno stotožniť so znalosťou hmotnoprávnej problematiky ochrany spotrebiteľa), a tak len zo zamerania na ochranu spotrebiteľa sa nemôže, podľa odvolacieho súdu, vyvodzovať, že také združenie je schopné zabezpečiť realizáciu základného práva na súdnu ochranu bez zastúpenia advokátom. Navyše, v zákone č. 250/2007 Z. z. sa združenie uvádza vo viacerých ustanoveniach (§ 1, 3, 4, 10, 14b, 19, 20, 25 a 26a). Ani jedno z týchto ustanovení a rovnako ani Občiansky súdny poriadok neukladá takému združeniu (porovnaj najmä § 25 citovaného zákona), aby vo veciach, v ktorých je účastníkom alebo vedľajším účastníkom v konaní, pred súdmi konalo bez reálneho uplatnenia základného práva na právnu pomoc, ktoré patrí každému, vrátane právneho zastúpenia advokátom. V tejto spojitosti treba pripomenúť, že podľa článku 2 ods. 3 Ústavy každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Združeniu podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. žiaden zákon nezakazuje byť zastúpený advokátom (podľa názoru odvolacieho súdu ani v hmotnoprávných vzťahoch) a tento záver musí byť základom pre posúdenie práva združenia, na náhradu trov konania vzniknutých trovami advokátskeho zastúpenia.

Takýto výklad základného práva na právnu pomoc podľa článku 47 ods. 2 Ústavy v spojení s § 3 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. je potrebné uplatniť v posudzovanom spore aj vo vzťahu k § 146 ods. 2 O.s.p., osobitne ku náhrade trov konania, vzniknutých právnu pomocou poskytnutou advokátom. Vychádzajúc z takéhoto výkladu ústavy a zákona o ochrane spotrebiteľov, odvolací súd je názoru, že súčasťou ochrany spotrebiteľa v konaní pred súdom je taký výklad § 142 ods. 1 O.s.p., resp. § 146 ods. 2 O.s.p., ktorý akceptuje, že združenie spotrebiteľov, ak uplatní základné právo na súdnu ochranu, zásadne má právo na náhradu trov konania, ktoré súvisia s právnu pomocou poskytovanou advokátom. Takáto náhrada by mohla byť nepriznaná len v prípade, ak by niektoré úkony právnej pomoci spočívajúcej v zastúpení advokátom boli zbytočné, respektíve neúčelné, ale táto náhrada nemôže byť nepriznaná len na základe toho, že združenie spotrebiteľov sa dalo v konaní pred súdmi zastúpiť advokátom.

Z obsahu spisu vyplýva, že k vstupu vedľajšieho účastníka do konania na strane žalovaného došlo oznámením doručeným súdu prvého stupňa dňa 5.12.2011, k tejto listine bolo pripojené plnomocenstvo Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS udelené advokátovi JUDr. Ambrózovi Motykovi dňa 1.10.2011. Písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 17.4.2012 (po tom, čo mu bola doručená žaloba) vedľajší účastník sa vyjadril k návrhu na začatie konania, zároveň v tomto podaní vzniesol námietku premlčania žalobcom uplatneného nároku. Vyjadrenie vedľajšieho účastníka bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 9.5.2012. Písomným podaním z 13.5.2012 žalobca zoberal žalobu späť v celom rozsahu a žiadal konanie zastaviť.

Za takýchto okolností nemožno považovať úkony vedľajšieho účastníka, prípravu a prevzatie zastúpenia a podanie vyjadrenia vo veci za úkony neúčelné, pretože išlo o úkony, ktoré boli potrebné na účelné bránenie práva. Tieto úkony smerovali k meritórnemu rozhodnutiu vo veci, keďže k späťvzatiu žalobného návrhu došlo potom, čo žalobcovi bolo doručené vyjadrenie vedľajšieho účastníka, v ktorom vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku.

Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 220 O.s.p. zmenil a priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. a zaviazal žalovaného zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 156,87 eur za dva úkony právnej pomoci (§ 1 ods. 3 zák. č. 655/2004 Z. z., § 11 ods. 1 písm. b/ cit. zák., § 14 ods. 1 cit. zák.). Priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva SR pre rok 2011 (za úkon - príprava, prevzatie zastúpenia) bola 57 eur, pre rok 2012 (za úkon - vyjadrenie k žalobe) bola 58,69 eur, zároveň vedľajšiemu účastníkovi patrí náhrada hotových výdavkov (režijný paušál za rok 2011) 1 x 7,41 eur a paušálna náhrada za rok 2012 7,63 eur + DPH 20 %, čo spolu predstavuje čiastku 156,87 eur.

V súlade s § 149 ods. 1 O.s.p. odvolací súd uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť trovy konania advokátovi vedľajšieho účastníka JUDr. Ambrózovi Motykovi na č. účtu 0104681744/0900, VS: 2151137, do 3 dní po právoplatnosti uznesenia.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 2 O.s.p., v danom prípade vedľajší účastník bol v odvolacom konaní úspešný čiastočne, preto odvolací súd rozhodol, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Článok 267 ZFEÚ poskytuje vnútroštátnym súdom možnosť a v prípade potreby im ustanovuje povinnosť podať návrh na začatie prejudiciálneho konania, keď súd, či už z vlastného podnetu alebo na návrh účastníkov konania konštatuje, že podstata sporu obsahuje otázku, ktorú treba vyriešiť, spadajúcu pod prvý odsek tohto článku. Vnútroštátne súdy majú čo najširšiu možnosť obrátiť sa na Súdny dvor, ak sa domnievajú, že konanie, ktoré na nich prebieha, obsahuje otázky týkajúce sa výkladu alebo posúdenia platnosti ustanovení práva Únie vyžadujúceho si rozhodnutie z ich strany (rozsudky zo 16.1.1974, Reinmühlen-Düsseldorf, 166/73, Zb. s. 33, bod 3 a z 10. júla 1997, Palmisani, C-261/95, Zb. s. I-4025, bod 20).

Z citovanej judikatúry Súdneho dvora EÚ jasne vyplýva, že základným predpokladom prípustnosti prejudiciálnej otázky podľa čl. 267 ZFEU je to, že konanie stále prebieha. V posudzovanej veci bolo však podané odvolanie vedľajšieho účastníka v konaní, ktoré ako to vyplýva z prvej časti odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu, bolo podané v právoplatne skončenej veci a predmetom odvolacieho konania bola len otázka, či súd prvého stupňa správne rozhodol o trovách konania. Z toho je zjavné, že prejudiciálna otázka podľa citovaného článku ZFEU nemôže byť bez akýchkoľvek pochyb prípustná. Výsledok takého konania pred Súdnym dvorom EÚ, by už nebolo možné použiť v prebiehajúcom konaní pred vnútroštátnym súdom, lebo takého konania v prítomnom spore niet.

Odvolací súd k zneniu navrhovanej prejudiciálnej otázky ešte pripomína, že ustanovenie procesných podmienok, ktoré sa uplatnia pri prejednávani a rozhodovaní aj v rozkazných sporoch, je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu podľa zásady procesnej autonómie členských štátov pod podmienkou, že takéto pravidlá nie sú menej priaznivé ako pravidlá upravujúce obdobné situácie vnútroštátnej povahy (zásada ekvivalencie), a že nevedú k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv priznaných právnym poriadkom Únie (zásada efektivity), (napr. rozsudok zo 7.1.2004, Wells, C-201/02, Zb. s. I-723, bod 65).

Ustanovenie procesného pravidla, podľa ktorého vedľajší účastník má rovnaké práva a povinnosti ako vedľajší účastník konania, na ktorého strane sa chce konania zúčastniť (§ 93 ods. 4 O.s.p.), plne rešpektuje takto vymedzený obsah procesnej autonómie členského štátu. Právo Európskej únie a ani judikatúra Súdneho dvora EÚ nepožaduje v žiadnom prípade, aby princípy ekvivalencie a efektivity boli vykladané a aplikované tak, aby vedľajší účastník mal viac procesných práv ako účastník konania, a to ani v konaniach, v ktorých sa chráni spotrebiteľ.

Z týchto dôvodov odvolací súd zamietol návrh na prerušenie konania a predloženie prejudiciálnej otázky súdnemu dvoru Európskej únie.

Toto rozhodnutie prijal senátu Krajského súdu v Košiciach jednohlasne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.